

Corona-crisis

Zaterdag 14 maart 2020

Donderdag kondigde de overheid vergaande maatregelen af om de verspreiding van het Corona-virus tegen te gaan. De dagen daarna echode die boodschap door mij heen. Het klonk wat surrealistisch, en ook wel wat overdreven. Ik betrapte mezelf op vragen als: hoe erg is het eigenlijk? Maar die werden meteen getackeld door verhalen van mensen die ziek waren geworden en vooral door de cijfers die juist deze dagen als een vloedgolf over ons worden uitgestort.

En wat ik ook ontdekte: juist de mensen met verstand van zaken vinden de maatregelen niet ver genoeg gaan. Zie zo weinig mogelijk mensen, klinkt het eenstemmig. Zeg verjaardagen af, ga niet naar plekken waar je veel anderen kan verwachten. In twee woorden: blijf thuis. Ik snap het wel. Hoe raar dat ook klinkt: de overheid moet met meer belangen rekenen dan de gezondheid alleen.

Het advies van de overheid bracht onze kerk ertoe om de kerkdiensten af te gelasten. Een heftige maatregel. Het hoort tot het DNA van een kerk om elkaar nabij te zijn. En juist dat kan nu niet. En dat roept merkwaardige gedachten op: zullen we gewoon toch samenkomen? Moeten we vertrouwen dat het wel zal meevallen?

Nu de tijd wat vordert, zie ik het iets beter: deze dagen bepalen ons, mij in ieder geval, bij wat waardevol is. Wat ik belangrijk vind. God beware ons dat we voor de keuze komen te staan wie wel en wie geen IC-bed krijgt toegewezen. Precies daarom voel ik me ertoe geroepen om het directe contact zoveel mogelijk te vermijden. Tegenstrijdig genoeg denk ik dat ik daarmee juist 'naastenliefde' laat zien. En er is zoveel meer dan 'direct contact'. We kunnen elkaar nabij zijn, via alle moderne media die ons ter beschikking staan. We kunnen bellen, appen, facetimen en noem maar op.

En misschien biedt juist deze crisis wel de ruimte om echt stil te staan bij wat er toe doet. Waar je voor leeft, en wat minder belangrijk is. Jezus vroeg eens: Stel dat je de hele wereld in bezit krijgt. Wat heb je daaraan als je je leven verliest?

Mijn gebed is vandaag voor hen die ziek geworden zijn- en voor hen die hen verzorgen of gaan verzorgen. Ik bid dat de overheid de wijsheid en het lef heeft om de beslissingen te nemen die nodig zijn. En ik bid- misschien nog wel vuriger dan voorheen, voor een ieder die niet gezien wordt, die opgejaagd wordt- voor hen aan de randen van ons continent: de vluchtelingen in kampen die door deze hele crisis waarschijnlijk nóg langer moeten wachten omdat onze aandacht vol is van onszelf.

Pieter Terpstra